

סיקור ביקורו של נשיא ארה"ב - ברדיו ובטלוויזיה

מכונה עתונאית משומנת היטב

משמאל: ג'ימי קרטר, סוקר משמרי-כבוד של צה"ל, בנמלה-התעופה בן-גוריון

הנשיא ג'ימי קרטר כבר התמקם בקהיר, שעה שעדיין תזאית-הטלוויזיה סימנו את העיומום והזר, באיחור קטן של שעות-יחידה, להקרינו הישנית. כבר ביום המישו פער, צמחירות, "מכש" התחילו החושים להושלח אל המיונים השונים. במהירות, פטומנות וכיסודיות הותנעה ותופעה בעוצמה גבוהה המנוחה, שסיקרה את ביקורו של קרטר במיורח-החורף.

כאן, מהבטא המיבחן האמיתי בשליטה על כל הממדים של האירוע: רוחב, גובה ועומק. הכושר לענות על כל השאלות ולהימצא בכל מקום ברומנית. הראדיו - על שתי תחנותיו, הצבאית והאזרחית - עשה מלאכה זו במיומנות יוצאת מהכלל לאורך היממה. על כך אין צורך להרחיב את הדיבור. בשעות הרבות, שהטלוויזיה היתה דוממת, לא היתה כמעט דקה, בה הראדיו לא היה מעודכן ולא מיהר לעדכן אותנו. היתה, פשוט, קשה להתליט היכן להנות - בגלי' צ או בגל' ב' - כי הם דהרו צוואר-אל-צוואר, ושניהם הגישו את סיקוריהם באותה רמה גבוהה של מיקצועיות מלוטשת. אבל, כל זאת - כל עוד הטלוויזיה דוממת. עם הצילום התי, לא תוכל הטובה שבמלים להתחרות.

שמואל בתגובותיו של הפוליטיקאי המצוי, יודע מראש מה לצפות ממנו ומתי; אכן מה נועדו הרפליקות שלו, בכל עניין, לשרת. התינהגויות הן בדיוק לפי הצפוי: כך מדבר מי שפוזל אל צמרת פוליטית לה אינו שייך; אחרת מדבר זה המתמודד על מקום בצמרת מישלגתו; ולעומתם - השלישי, המנסה להתיצב בלב נקודת-אמצע של הקונצנזוס המישלגתי; אין לדבר על אלה, שצולמו ביום חול" - כאן ההתחשבות הרבה יותר מורכבת. צריך להיות בעל כרס עמוסת ע"ס ופוסקים על-מנת לדעת, במחנה הזה, על-יפי איזה סימן צריך להתישר...

אבל, כל זאת - עד לרגע-היונק של העלילה. תז' מורתצה-ל' בתנה את צליל-ההצדעה, הנשיא-האורח הופיע בפתח - והקצב השתנה לגמרי. קשה לעצור.

כל תחרות, כאמור, אינה אפשרית - מהיגם, ספי שכבר אמרנו, שהמצלמה הטלוויזיונית הישראלית נע' שית יותר ויותר רגישה וחכמה, ווודעת להעביר אל הציבור את הרגע והתחושות האינטימיים ביותר של ה' אובייקט המסוקר, כפי שלמדה להעביר אחרת עד הדק שבגווניה, נידמה לי, שבעת ישיבת הכנסת, לא היה צופה, שלא השכיל לקלוט את כל מרכיבי הטררגי-קומדיה, לרבות האילטרורים, בדיבור ותנועה, של חברת-הכנסת, שישבה ליד ה"כ הלל זיידל, רק החיתוכים המהירים בין הפרצופים קרטר-בגין-שמיר (יצחק) - נבון, עבור אל גאולה, עבור אל הרב דרוקמן, עבור אל שמיר (משה), עבור אל צעקני רק"ה, עבור אל צילומי-הרחיק של המלואה - כל אלה השכילו לספר את הסיפור, דבריהקישור רק השלימו. הוא הדין בי אורירת הסעודה-האחרונה ליד השולחנות ההגיונים, בצל יצירתו של שאגאל, היה רגע, בו עמדתי לבכות, יחד עם איזק שטרן, ולא רק משום שמימיתו של היידן...

סוכנות לקסי עתונות רחוב הרבס סמואל 4 ת.ד. 724, טלפון 234252 ידעלים

דיעות אחרונות 15 מרץ 1979

לאחר שידור

(פיה סטנדרט 82)

רפ"י, יעקובי והרצוג, שהרי רפ"י היא שהדיקוק עליו, בימיה-המתנה, את תוית-ההססן, וכפתה עליו, בעזרת נשות-יונדור-העליוות, את דיון ואת ממשלת הליכוד הלאומי, לא, איש בדיון לא הצדיק בדיעבר שום דבר, גם יעקובי והרצוג הצטרפו אל הקונצנזוס שקבע כי ההמתנה רק הועילה למהלך המלחמה, וכי לוי אשכול היה רחוק מלהיות אותו הססן מהסיפורים... המישדר, בהנחייתו האינטליגנטית של עמוס אילון, השף כמה עובדות היסטוריות, שנחוססה להן לאחרונה משמעות אקטואלית. למשל, מתברר, שכבר ב-19 ביוני 1967, כמה ימים אחרי הפסקת-האש, היתה ממשלת אשכול מוכנה עם מיסמך כהוב, לעשות שלום עם מצרים, סוריה וירדן תמורת רוב השטחים, בתנאי של פירוס, כמורכן, מתברר, שהוא קיבל הרבה לפני מה שמכונה נוסח-יריב-שם-טוב את העיקרון של הידב' רות עם כל גורם ערבי, שיכיר בנו וירצה להידבר איתנו.

מהדיון - שהיה, בניגוד ל"סאנלים" טלוויזיוניים רבים - ערני ומעניין; מהסרטון הביוגרפי ומקטעי ראיונות אחרים, בעיקר עם גולדה מאיר - הצטיי' רה דגות חזקה אך עמומת ורבת-הומור. חגיגות אך בעלת-שיעור-קומה. אחרון המנהיגים מדור-הנפילים של הצלייה-השנייה.

וכל זאת, בלי להזכיר את כתבות-האזיורת בקינג' דייויד, את תמונות הציפיה הממושכות ליד משרד ראש הממשלה, את הראיונות ההרדיים של העיתונאים בינם לבין עצמם ואת הנסיגות הנואשים לוודא - שמא - מכובי-מיליוני-הדולאר קרונקייט, צ'גסלור וולטרס מפרשים יותר טוב ממך את החיך האחרון של קרטר/בגין/דיין/ויצמן/ואנס/בראון/ג'ורדן.

בסך-הכל, דראמה ענקית, שהתרחשה ברומנית במר' קדים רבים, שאין לשער מראש את חשיבותם, אפשר, כמובן, להחמיא לטלוויזיה על ההישג הלוגיסטי - (באמר לי, כי אין לבטל אותה, נוכח הציוד הישן העומד לרשות המוסד), אבל, נידמה לי שזה לא מספיק: כאן נעשתה עבודת-מופת של עיתונות אלקטרונית. עבדו כאן הרפורטר הטוב, המצלמה הטובה, הבמאי הטוב והעורך הטוב.

להתראות בטקסי חתימת השלום.

לוי אשכול - בראי הזמן

דמותו של לוי אשכול עומדת, כפי שהוכיח דיון טלוויזיוני מקיף, את השיפוט המחמיר על הזמן החיסי טורי בצורה מסתעפת, ככל שישנים משטבות, כך צובר דווקא הדיבור, החייבני, המשרנו - יותר ויותר, יותר הערפת, יותר דרד'אייין. לא נרחק מן האמת אם נאמר, שיעור-קומתו הנוכחי של לוי אשכול בתודעת-האזינת הוא כשל מנהיג, שחיה, אולי, הימים ביותר בתולדות מדינת-ישראל - מולד בן-מוריות.

אומנם, כבר למן הרגע הראשון היה ברור, שמי שהצטייר עד אז כמעין נערי-שליחיות בכיר של מן גוריון הוא מנהיג בוכות עצמו. הוא הסיר את החחס של - בלי הרות ומקיי' והעלה את עצמות זאב דבור טינסקי, הוא הפעיל מטוסים כאמצעי-הגמול, כונן יחד סים דיפלומטיים מלאים עם גרמניה המערבית, ומעבר לכל האזהרות ה"בטחוניות" ביטל את המימשל הצבאי שהוטל על ערביי ישראל, אך, כוחו הגדול היה בעמידה מול בן-גוריון: הוא עמד נגד תביעותיו בפרשת-לבנון - אותה היה מגוי וגמור עימו לנעול סופית - וגם נגד ההרפות והגידופים, שהסתיימו בפילוג מפא"י והקמת רפ"י, ובצד כל אלה - הישגים: גם הרחבת היחסים עם אפריקה השחורה, איחוד תנועת-העבודה, וגולת-הכותרת - הכנת צה"ל ועיצוב המציאות והתיכנון האיטרטיבים, שהבטיחו את הניצחון הגדול במלחמת ששת הימים.

ארבעת המתדיינים - חברי הכנסת אבא אבן, גר יעקבי, יוסי שריד ואלוף (מיל.) חיים הרצוג - שלחו, כל אחד, מהזווית שלו, אלומת אור אל עבר דמותו ההיסטורית של לוי אשכול, למרבה האפתעה, לא תזו חילוקי-דיעות, ציפיתי לאיושתי אפולוגטיקה מצד אנשי (פיה צעטור 85)